

KZA przyznał Wielkie Odznaki Adwokatura Zasłużonym

**WIELKA
ODZNAKA
ADWOKATURA
ZASŁUŻONYM**

XIII Krajowy Zjazd Adwokatury, na wniosek Naczelnej Rady Adwokackiej, przyznał Wielkie Odznaki Adwokatura Zasłużonym prof. Adamowi Strzemboszewi oraz pośmiertnie: adw. Romanowi Hrabarowi i adw. Zbigniewowi Orłowi. Uchwały w tej sprawie zostały przyjęte podczas drugiej, programowej części Zjazdu 17 września 2021 r. w Bydgoszczy

Uchwały zostały przyjęte przez aklamację.

Prof. dr hab. Adam Justyn Strzembosz

Urodził się 11 września 1930 r. w Warszawie. Ojciec był adwokatem i urzędnikiem państwowym. Adam Strzembosz studia prawnicze odbył na Uniwersytecie Jagiellońskim i Uniwersytecie Warszawskim. Odbył aplikację sądową, w 1961 r. awansował na sędziego.

W 1969 r. na Uniwersytecie Warszawskim obronił pracę doktorską dot. przestępczości wśród nieletnich. W 1979 r. habilitował się w Polskiej Akademii Nauk. W 1974 r. został oddelegowany do pracy w Instytucie Badań Prawa Sądowego działającym przy Ministerstwie Sprawiedliwości.

W marcu 1982 r. został nauczycielem akademickim na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 1986 r. został profesorem nadzwyczajnym. Na uczelni pozostawał do 1989 r., gdy objął tekę wiceministra. W 1998 r. powrócił do pracy dydaktycznej na lubelskim Uniwersytecie, gdzie w 2000 r. został powołany na stanowisko profesora zwyczajnego. Rozpoczął też nauczanie w Akademii Polonijnej w Częstochowie. Na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim pracował do 2004 r. Jest emerytowanym profesorem tego Uniwersytetu.

Na początku lat 80. uczestniczył w pracach Centrum Obywatelskich Inicjatyw Ustawodawczych Solidarności. Odpowiadał za opracowanie reformy prawa o ustroju sądów powszechnych. Był również jednym z delegatów na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” w Gdańsku, gdzie został wybrany do Krajowej

Komisji Rewizyjnej. Współtworzył tam „Samorządną Rzeczpospolitą” – przewodni program, w którym odpowiadał za fragment dotyczący sądownictwa.

Po wprowadzeniu stanu wojennego w 1981 r., dzięki immunitetowi sędziowskiemu uniknął internowania. Został jednak zwolniony z sądu, a kilka dni później z Instytutu Badań Prawa Sądowego. Mimo to pozostał w kontakcie z warszawskimi sędziami związanymi z „Solidarnością” (tzw. drużyna Strzembosza), organizując spotkania ws. toczących się procesów dot. stanu wojennego.

Od 1988 r. brał udział w pracach przygotowawczych do Okrągłego Stołu – w samych obradach jednak nie wziął udziału. Odpowiadał za opracowanie proponowanych zmian w prawie, w tym przede wszystkim w Kodeksie karnym oraz gwarancji niezawisłości sędziów i niezależności sądów. Od 1989 r. należał do Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” przy Lechu Wałęsie.

Po wyborach parlamentarnych objął stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Celem prof. Strzembosza była reforma sądownictwa opartą na postanowieniach Okrągłego Stołu. Pod koniec czerwca 1990 został powołany na sędziego Sądu Najwyższego, a już 1 lipca 1990 r. na stanowisko pierwszego prezesa tegoż sądu oraz przewodniczącego Trybunału Stanu.

Do głównych zadań Strzembosza należało także zorganizowanie pracy sądu na nowo oraz reprezentowanie instytucji za granicą. W 1998 r. po zakończeniu kadencji w Sądzie Najwyższym przeszedł w stan spoczynku.

Był wielokrotnie nagradzany, jest kawalerem Orderu Orła Białego.

Adw. dr Roman Hrabar (pośmiertnie)

Urodził się w Kołomyi na Huculszczyźnie. Studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim, które ukończył w 1931 r. Odbывał aplikację sądową we Lwowie, a następnie w Prokuraturii Generalnej RP w Katowicach, po której odbył aplikację adwokacką.

W czasie okupacji przebywał w Warszawie, gdzie

w trybie tajnym uzyskał stopień doktora prawa. Po upadku powstania warszawskiego przebywał w obozie w Pruszkowie. Po jego opuszczeniu wyjechał do Krakowa, gdzie został aresztowany przez gestapo i osadzony w więzieniu przy ul. Montelupich.

W 1945 r. uzyskał wpis na listę adwokatów w Katowicach. Praktyki jednak nie podjął, 23 października 1945 r. został naczelnikiem Wydziału Pracy i Opieki Społecznej Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach. W tym czasie zaangażował się w poszukiwanie polskich dzieci odebranych przez organizacje niemieckie w latach 1940-1945 i wywiezionych w celach adopcyjnych do III Rzeszy.

Adw. Hrabar zaangażował się w odzyskanie ponad 200 tys. polskich dzieci, najpierw jako przedstawiciel Polskiego Czerwonego Krzyża, a następnie od 1947 r. jako pełnomocnik rządu ds. rewindykacji dzieci polskich z Niemiec Zachodnich.

Do 31 sierpnia 1950 kiedy to delegatura PCK zakończyła akcję, mecenasowi Hrabarowi udało się odzyskać ok. 33 tys. dzieci, w tym ponad 20 tys. z sowieckiej strefy okupacyjnej, 11 tys. z francuskiej, brytyjskiej i amerykańskiej oraz ok. 2 tys. z Austrii.

Proceder i sposoby dochodzenia prawdy Hrabar opisał w licznych publikacjach. Jednym z odzyskanych dzieci był późniejszy adwokat Zbigniew Winerowicz.

Od 1945 mec. Hrabar należał do Towarzystwa Przyjaciół Dzieci i do PCK. Był członkiem zarządu i przewodniczącym komisji Rady Miejscowej Pracowników Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w Warszawie. Od 1965 r. był członkiem Głównej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce i wiceprzewodniczącym tejże. Od 1968 był członkiem ZBoWiD, w 1983 został członkiem Towarzystwa Przyjaciół Oświećmienia i Towarzystwa Wolnej Wszechnicy Polskiej. W 1973 rada adwokacka w Katowicach powołała adv. Hrabara do komisji badania stosunków międzyludzkich. W 1975 został członkiem ZAIKS. W 1994 r. został powołany na członka Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Instytutu Pamięci Narodowej.

Był delegatem na Krajowy Zjazd Adwokatury w 1959 i w 1981. Jako adwokat specjalizował się w prawie cywilnym, egzekucyjnym, prowadził też

sprawy cudzoziemców dewizowych oraz sprawy karne i cywilne obywateli amerykańskich.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką ZPP, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł 29 września 1996 r. W 2017 r. otrzymał pośmiertnie odznakę Adwokatura Zasłużonym.

Adw. Zbigniew Orzeł (pośmiertnie)

Studia prawnicze ukończył w 1964 r. na uniwersytecie Warszawskim. Po zdaniu egzaminu przed Okręgową Komisją Arbitrażową w Kielcach w 1971 r., rozpoczął pracę jako radca prawny. W 1978 r. zdał egzamin sędziowski przed Komisją Egzaminacyjną Sądu Wojewódzkiego w Radomiu. W październiku 1979 r. zdał egzamin adwokacki, a w listopadzie 1979 r. został wpisany na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Radomiu.

8 marca 1980 r. złożył ślubowanie i rozpoczął wykonywanie zawodu w Grójcu, a od 1 stycznia 1982 r. w Radomiu.

W czasie stanu wojennego adw. Orzeł był zaangażowany w udzielanie pomocy osobom represjonowanym. Podejmował się obrony osób bezzasadnie oskarżanych przez ówczesne władze. Dlatego był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa, a funkcjonariusze SB kierowali pod adresem pana mecenasa i jego rodziny groźby. W latach 80-tych adw. Zbigniew Orzeł zaangażowany był także w prace samorządu adwokackiego. We wrześniu 1983 r. został wybrany na członka ORA w Radomiu, a następnie, ponownie w 1986 r. i 1989 r. Był wielokrotnym delegatem na Krajowe Zjazdy Adwokatury.

Od 1989 r. włączył się czynnie w budowę struktur demokratycznego państwa prawa. Był zaangażowany w organizację wyborów w 1990 r., brał czynny udział w pracach Komitetu Obywatelskiego Ziemi Radomskiej, prowadził szkolenia dla tego komitetu. Był także członkiem Komitetu przy Lechu Wałęsie.

W pierwszych wyborach samorządowych do Rady Miasta Radomia w 1990 r. był przewodniczącym Miejskiej Komisji Wyborczej. Po wyborach był członkiem Komisji Bezpieczeństwa Publicznego, Ładu i Porządku Rady Miasta Radomia pierwszej kadencji. W tym czasie nie zaniedbywał pracy na

rzecz środowiska adwokackiego. Od 1992 r. był członkiem Komisji Doskonalenia Zawodowego przy ORA w Radomiu.

Uchwałą Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z 30 września 1998 r. wyróżniony odznaką Adwokatura Zasłużonym,.

Jeszcze w 2019 r. adw. Orzeł odbył szkolenie w zakresie mediacji i uzyskał tytuł mediatora - na kilka dni przed śmiercią. Do końca życia pracował czynnie zawodowo, czynnie uczestniczył w szkoleniach dla aplikantów adwokackich, był jednym z wykładowców, wchodził także w skład komisji egzaminacyjnych.

Całe życie zawodowe poświęcił na rzecz działalności samorządu adwokackiego, a także obronie praw i swobód obywatelskich.

Zmarł 26 czerwca 2019 r.